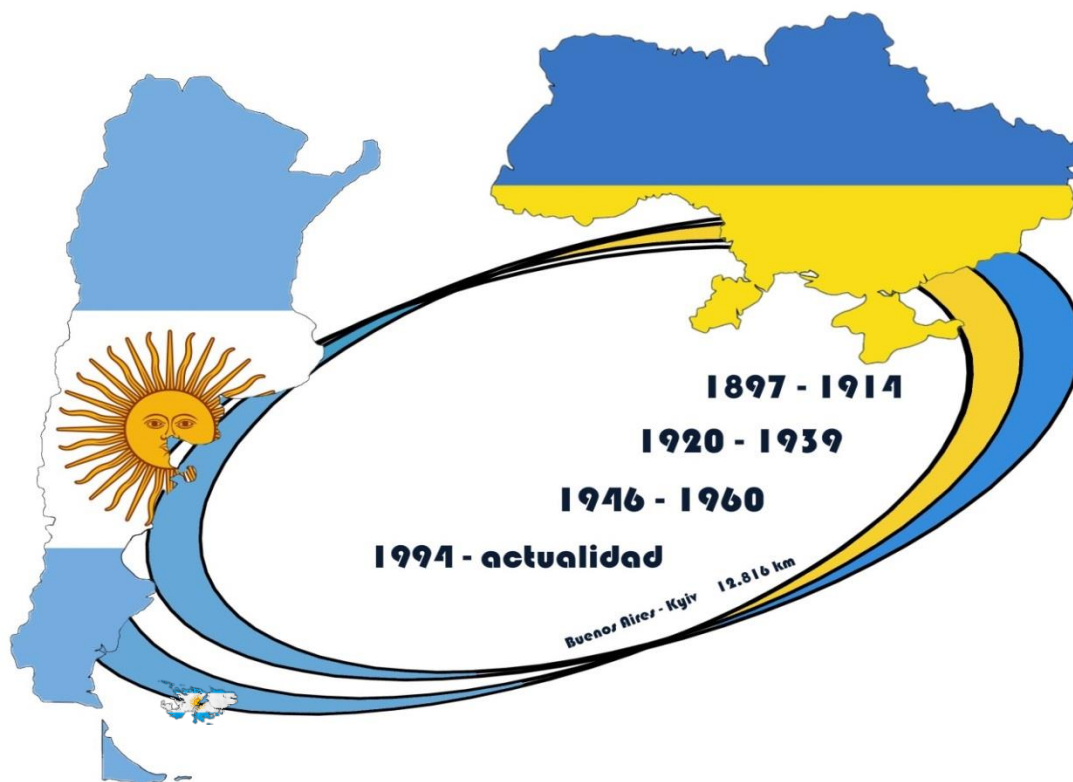

Посольство
Аргентинської Республіки
в Україні

представляє

«У ПОШУКАХ МОГО
КОРІННЯ»

№7

Липень 2020

Вступне слово

Я рада вітати вас на сторінках шостої публікації «У пошуках мого коріння», цифрового інформаційного видання періодичного характеру, підготовленого Посольством Аргентинської Республіки в Україні, що має за мету познайомити з особистостями українського походження в науковій, культурній та бізнесовій сферах Аргентини та з персоналіями, коріння яких пов'язане з українськими містами.

Історія української громади в Аргентині бере свій початок з кінця XIX століття та вважається сьомою українською діаспорою у світі за своєю чисельністю, яка за приблизними оцінками налічує 450 000 українців та їх нащадків.

Можна виокремити чотири головні, але не виняткові, хвилі міграції українців до нашої країни: 1897-1914 років, 1920-1939, 1946-1960 рр., та з 1994 року до нині. Перша організована міграція країнців відбулася до міста Апостолес у провінції Місіонес. Кожна з цих хвиль дала Аргентині багато цінних особистостей, оскільки як відомі люди, так й ті, хто залишається невідомим для широкого загалу, своєю працею, зусиллями, творчістю, цінностями та знаннями зробили значний внесок у формування сучасної Аргентини.

Слава про щедру гостинність Аргентини досягла далекої Східної та Центральної Європи. Наша країна відкрила свої двері для потужної та плідної серії міжнародних міграцій.

Важливо виокремити ту роботу, яку виконують організації української діаспори в Аргентині в пошуках збереження українських традицій в нашій країні.

Команда Посольства Аргентинської Республіки в Україні

Наразі Українська Центральна Репрезентація (RCU) (www.rcukra.com.ar), яку очолює знаний нейрохірург та Почесний консул України в провінції Буенос-Айрес, Д-р. Педро Лилик (<http://lylyk.com.ar/>), об'єднує понад 30 асоціацій української діаспори, основними членами яких є Українське культурне товариство ПРОСВІТА (www.prosvita.org) на чолі з Арх. Хорхе Данилишиним та Українське Товариство "Відродження" під керівництвом Віктора Будзінські.

Українська палата торгівлі і промислу в Аргентині (CAUCI) (www.cauci.com.ar), Президент Інж. Фернандо Сфейр та Виконавчий директор Олег Яхно, з моменту свого заснування в 1992 році проводить інтенсивну роботу з просування двосторонньої торгівлі.

Заглиблюючись в історію Аргентини можна дізнатись про українців та нащадків українців, які досягли успіху в різних галузях та сферах, як на національному рівні, та і в різних регіонах нашої країни та навіть на міжнародному рівні.

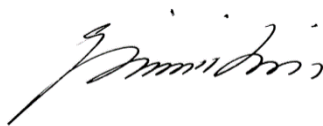
Варто згадати про таких особистостей як біохімік та лауреат Нобелівської премії з медицини Сезар Мільштейн, піаністка Марта Аргеріч,

музикант-фольклорист Орасіо Еухеніо "Чанго" Спасюк, поетеса Алехандра Пісарник, письменник Сесар Тіемпо, актор й музикант, член музично-гумористичного гурту "Les Luthiers" Маркос Мундсток, засновники та власники комплексів по вирощуванню та переробці мате "Росамонте" Деметріо Гренюк та "Романсе" Мігель Анхель Герула, автор нещодавньої публікації про українську громаду "Наші люди" Хорхе Баланда, олімпійський призер Педро Стецюк, метеоролог Надія Зинченко, біохімік та вірусолог Пабло Голдшмідт, демограф-дослідник української діаспори, випускник Університету Буенос-Айрес Олег Воловина, колишній футболіст Хосе Чатрук, футбольний тренер Хосе Нестор Пекерман серед багатьох інших.

Розповіді наших героїв розміщені в алфавітному порядку, всі історії: ті, які містить це видання, та ті, які будуть опубліковані протягом року, публікуються зі згоди героїв та не носять вичерпного характеру, а натомість прагнуть передати багатство в різноманітні життєвого досвіду респондентів, включаючи особистостей української громади, знаних на міжнародному рівні, які досягнули великого визнання в суспільстві, що у свою чергу відображає дієвість зв'язку між Аргентиною та Україною.

Цей інформаційний бюлетень є відкритою, міжрелігійною, всеохоплюючою ініціативою для участі нових діячів української громади в Аргентині. Я вітаю тих, хто зацікавлений прийняти участь у наступних випусках та запрошую поділитися своїми історіями, спогадами та досвідом, написавши нам на електронну адресу eucra@mrecic.gov.ar.

З найкращими побажаннями,

Елена Летісія Мікусінскі
Посол Аргентинської Республіки в Україні

Передмова від Народного депутата України Святослава Юраша

Голови підкомітету з питань зв'язків і захисту прав та інтересів українців за кордоном Комітету Верховної Ради України з питань зовнішньої політики та міжпарламентського співробітництва

**Депутат
Святослав Юраш**

2020-ті роки мають стати особливими у відносинах між Україною та українською діаспорою. Наші громади у містах та містечках Аргентини вже більше ніж за сто років заклали підвалини для особливих відносин між нашими державами. Ми вже давно не незнайомці, а скоріш старі приятелі. Незважаючи на тисячі морських миль між нами, наші народи стали сусідами. Українці та аргентинці живуть на одних вулицях, слухають схожу музику та їх діти грають на тих самих майданчиках.

Мене завжди захоплював феномен діаспори. Однаково величним є і та сміливість, яку проявили емігранти при подоланні всіх труднощів, пов'язаних із переселенням, і доброта та щирість народу, який їх прийняв. І у свій час аргентинський народ неодноразово сприяв нам, іноземцям з іншого континенту, у пошуках прихистку, роботи та, найголовніше свобод. Не отримавши землю в Україні, ми отримали змогу обробляти її в Апостолесі. Тікаючи від політичних переслідувань, нам надали свободу слова, і ми почали друкувати «Українське слово». Рятуючи своїх дітей від економічного занепаду, ми змогли віддати їх в аргентинські школи та університети міста Беріссо. Для 300 000 тисяч українців Аргентина стала землею можливостей і розвитку. І таким чином ще з кінця XIX століття аргентинці роблять все можливе задля збереження наших традицій, мови та віри.

Відносини Буенос-Айреса та Києва мають 300 000 тисяч можливостей, мостів та історій дружби. Закордонні українці Аргентини є найкращими послами України у всіх сферах без виключень. Від медицині і до спорту, вони пишуть історії одночасно двох країн, які так далеко один від одного на політичній мапі, але поряд за спільними ідентичностями. Адже бути сусідами, знаходячись на різних континентах, - це диво, яке стало можливим завдяки гостинності аргентинського народу та сміливості українських емігрантів.

Нове покоління українських дипломатів та політиків має вибудувати особливі відносини із українською діаспорою в Аргентині. Про неї мають більше писати в підручниках з історії, нові освітні програми обміну мають створитися між університетами обох країн, глибше співробітництво повинне вибудуватися у царині культурної дипломатії. Без перебільшення, Українська держава має створити всі можливості для діаспори та її легкого відвідування України, вивчення історії та, особливо, мови. Адже українці – це велика сім'я, що живе на кожному континенті, і ми маємо знати більше про своїх родичів.

Особливі можливості для подальшої співпраці існують, вочевидь, у сферах сільського господарства, медицини та ІТ. Це ті три базові площини, що є однаково важливими для наших країн і на яких можна створити спільну візію двосторонніх відносин. У розробленні дорожньої карти спільного майбутнього Аргентини та України мають брати участь, перш за все, українські сім'ї міст та селищ нашого латиноамериканського друга та партнера. Така карта мала б включати в себе їх досвід, знання та бачення можливостей та викликів: від питань поглиблення торгівлі і до зусиль щодо зменшення викидів CO₂ у атмосферу.

Для кожного з українців історія діаспори є особливо надихаючим прикладом віри в себе, сміливості та гостинності. Це історія про свободу, втрачену на Батьківщині, та знайдену у новій країні. І наша вдячність

аргентинському народу за таку допомогу має бути закарбована у конкретних прикладах співробітництва, яке буде покращувати життя обох народів.

Святослав Юраш*

**Святослав Юраш - Народний депутат Верховної Ради України IX скликання з серпня 2019 року, обраний по загальнодержавному багатомандатному округу за списком політичної партії "Слуга народу". Голова підкомітету з питань зв'язків і захисту прав та інтересів українців за кордоном Комітету Верховної Ради України з питань зовнішньої політики та міжпарламентського співробітництва. Глава Постійної делегації у Парламентській асамблеї ГУАМ, заступник члена Постійної делегації Верховної Ради України у Парламентській асамблеї ЄС - Східні сусіди (ПА ЄВРОНЕСТ), керівник групи з міжпарламентських зв'язків з Республікою Індія, керівник групи з міжпарламентських зв'язків з Федеративною Республікою Бразилія, керівник групи з міжпарламентських зв'язків з Ірландією, заступник співголови групи з міжпарламентських зв'язків з Румунією, заступник співголови групи з міжпарламентських зв'язків з Державою Ізраїль, заступник співголови групи з міжпарламентських зв'язків з Японією, секретар групи з міжпарламентських зв'язків з Сполученими Штатами Америки.*

ЛІЛІАНА ПОРТЕР

МИСТКИНЯ

Ліліана Портер

Сорок років (автопортрет з кадратом 1973)
(2013)

Ліліана Портер (народилася в Буенос-Айресі, Аргентина, 1941; мешкає в Нью-Йорку з 1964) займається гравюрою, живописом, малюванням, фотографією, відеомистецтвом, інсталяцією, театром та публічним мистецтвом. Портер почала виставляти свої роботи в 1959 році і з тих пір брала участь у численних міжнародних виставках.

Ліліана Портер навчалася в Національній школі образотворчих мистецтв в Буенос-Айресі та в Іberoамериканському Університеті міста Мехіко перед тим, як переїхати до Нью-Йорка, де в 1964 році вона заснувала Нью-Йоркську графічну майстерню з художниками Луїсом

Камніцером та Хосе Гільермо Кастільо.

Серед останніх персональних виставок: музей Баррі в Нью-Йорку; Художній музей Переса в Маямі; Галерея Luciana Brito у Сан-Паулу, Бразилія; ART OMI у Генті, Нью-Йорк; Саваннський коледж мистецтва та дизайну в Саванні, Джорджія; Національний музей візуальних мистецтв у Монтевідео; Музей образотворчих мистецтв провінції Франкліна Роусона в Сан-Хуані, Аргентина; Художній музей Запопана в Гвадалахарі, Мексика; Галерея Сікарді в Х'юстоні, штат Техас; Галерея Барбари Краков у Бостоні, Массачусетс та Галерея Мор-Шарпентье в Парижі, Франція.

Роботи Портер були представлені на пересувній виставці "Радикальні жінки: Латиноамериканське мистецтво", 1960-1985 рр. У Бруклінському музеї, Нью-Йорк та у "Молоті" у Лос-Анджелесі, Каліфорнія.

У 2017 році робота Портер була включена до Viva Arte Viva, La Biennale di Venezia, 57-ї Міжнародної виставки мистецтв в Італії, а її третя театральна

постановка "Приручити лева та інші сумніви" дебютувала в червні на 2-му бієнале перформансу у Парку пам'яті в Буенос-Айресі, Аргентина.

Останній сценічний постановку Портер "ІХ" було створено спільно з режисерком Аною Тіскорнія та з музикою Сільвії Мейер, прем'єра якої відбулася в Нью-Йорку в легендарному театрі The Kitchen 25 жовтня 2018 р.

Ліліана Портер була нагороджена Університетською премією культури 400 років 2016 Національного університету Кордови, Аргентина; стипендією Гуггенхайма з 1980 р.; отримала три гранти від Нью-Йоркського фонду мистецтв (1985, 1996, 1999); регіональну стипендію Середньої Атлантики/NEA (1994) та сім дослідницьких нагород PSC-CUNY (1994-2004).

Вона була викладачкою Queens College, CUNY з 1990 по 2007 рік.

❖ Які родинні зв'язки пов'язують Вас з Україною?

Ліліана Портер (нар. 1941), дочка Хуліо Портера та Маргарити Галетар, (Галетари - греко-православні з Румунії, вони приїхали до містечка Коронель Суарес, провінція Буенос-Айрес). Портери приїжджають з України. Прізвище Портер не зазнало жодних змін, ні попередньо, ні потім, це оригінальне прізвище, яке походить з України.

Хуліо Портер розпочав свою кар'єру як поет покоління 40-х років під псевдонімом Хуліо Марсаго. Він був сценаристом радіо, кіно і театру, композитором, автором та режисером музичних творів та шоу.

Син Маурісіо Портера, народженого в Катеринославі (нині Дніпро) та Берти Ліфшиць, народженої у Кременчуці, молодшої з шести дітей: трьох сестер (які емігрують) та трьох братів (які залишились).

❖ У якому населеному пункті вони проживали?

**місто Дніпро,
Дніпропетровської області**

Портери були з Катеринослава (Дніпра), який наприкінці XIX століття вже був квітучим містом, завдяки родовищам металевих руд та прокладенню залізниці. Сьогодні в ньому мешкає близько 1 000 000 жителів.

Ліфшиці були родом із Кременчука, наприкінці XIX століття вони здійснювали важливу

комерційну та промислову діяльність, яка набула розквіту завдяки прокладенню залізниці та будівництвом залізничного мосту через річку Дніпро у 1873 році. У 1897 році в місті було 63 007 жителів, з яких близько половини були євреями (46,9%). Сьогодні тут проживає 220 065 жителів.

Родина Портерів з Катеринослава (нині Дніпра) складалася з батька Реба Ісроеля Портера, матері Берти Бурсановської (народилася у 1850-х роках). У них було 7 дітей, 6 синів та донька, які народились у такому порядку: Авраам Портер (1878); Фелікс Портер (Зейлік) (20 травня 1880), Ребека Портер (тітка Вієра або Рефке) (1882); Ернесто Портер (дядько Езрік) (1884); Яків Портер (1886); Маурісіо Портер (17 лютого 1890); Аарон Портер (1892). Реб Портер помер до виїзду своєї родини в Аргентину.

місто Кременчук Полтавської області.

Портери познайомились з Ліфшицями під час подорожі з Катеринослава до Кременчука, до штабу, куди було призвано двох братів (Авраама та Фелікса

Портера), щоб взяти їх на військову службу під час російсько-японської війни. Ліфшиці мали продовольчий бізнес на розі вулиці, де розташовувався штаб та поруч із театром.

❖ Чи знаєте Ви, в якому році вони емігрували з України?

1905 - зіткнувшись з неминучою поразкою Росії у війні з Японією, призваним до війська братам Портер (Ернесто та Яків) вдалося втекти до Німеччини. Ернесто (вже одружений на Сарі) і Яків першими вирушають до Буенос-Айреса на човні типу "Сар", який відправляється з Гамбурга.

1905 - вони першими проклали шлях іншим, хоча й не всім, залишити Україну під владою Росії та вирушити до Аргентини. Усі вони оселилися в Буенос-Айресі.

З родини Ліфшиць ми не знаємо імені батьків Берти, ми знаємо, що мати померла в Кременчуці у 1907 році, коли Берті було 11 років. Брати Саломон, Іван та Валентин залишилися у Кременчуці разом із батьком. Ми не знаємо про їх подальшу долю.

Три сестри:

Луїза Ліфшиць, (нар. 28 грудня 1881 р.), Луїза подорожує першою, вже заміжня за Феліксом Портером.

1905 - Фелікс (Зейлік) (народився 20 травня 1880 р.) та Луїза (народилася 28 грудня 1881 р.) одружилися в Росії та поїхали до Буенос-Айреса. Вони орендують будинок на вулиці Гальо 566.

1906 - Берта Бурсановська її дочка Віера Портер, заміжня за Грегоріо Цайтліном та новонароджений Ісраель (Сесар Тьємпо, народився 3 березня 1906 року в Катеринославі) вирушає з Гамбурга на човні "Кап Рока" та прибуває до Буенос-Айреса 12 грудня 1906 р. Вони оселяються на вулиці Гальо.

1909 - Каталіна Ліфшиць (нар. 1892) та Берта (нар. 16 вересня 1896 - померла 20 січня 1992) емігрують до Аргентини. Вони подорожують самі на кораблі "Кап Бланка" (в останній момент вони змінюють човен із Санта-Марії на Кап-Бланку), вони прибули 12 вересня 1909 р.

1910 - Авраам, старший і двоє наймолодших, Маурісіо (народився 17 лютого 1890 р.) та Аарон (народився 1892 р.) прибули до Буенос-Айреса та оселилися на вулиці Гальо 566. Маурісіо знаходить роботу в поліграфічній компанії, де продовжує роботу лінотипістом, спеціальність яку він опанував у Катеринославі. Берта зустрічає їх з човна.

❖ У якому населеному пункті Аргентини вони проживали?

1905 - Вони оселилися в Буенос-Айресі з 1905 року, на вулиці Гальо, 566. Там Берта і Маурісіо одружилися 6 березня 1915 р. Віера і Грегоріо також проживають за цією адресою разом з Ісраелем. Хуліо Портер, їх первісток, народиться там 14 липня.

1918 - Вони переїжджають на проспект Ентре Ріос 1583, де засновують друкарню Talleres Gráficas Porter Hnos та книгарню. Берта і Маурісіо проживають там зі своїми дітьми, а Яків та Роза - зі своїми дітьми. Берта Бурсановська, її дочка Віера та Грегоріо з дітьми. Будинок мав великий внутрішній дворик, такого типу будівлі називаються в Аргентині "casa chorizo".

1922 - Марсела Портер, дочка Луїзи та Фелікса, народилася на вулиці Гальо 566. Сарі та Майк (переїжджають жити на вулицю Гальо) з Ітке та Хуансіто.

1928 - з Ентре Ріос 1583, Маурісіо і Яків з дружинами та дітьми переїжджають на вулицю Саранді 1100.

1930 - Відкривається будівля Entre Rios 962 (робота архітектора Гільєрмо Альвареса). З вулиці Саранді вони переїхали на вулицю Ентре-Ріос

962, Берта і Маурісіо до 5^о-К 962, а Яків та Роза - на 3-й поверх, до квартири 964.

1940 - Фелікс і Луїза переїжджають з вулиці Гальо 566 на вулицю Мексико 2239 зі своїми дітьми, Сарітою Портер (одруженою з Майком Шапірою), Фредою Портер (одруженою на Сантьяго Кусніру) та Девідом Портером (одруженою з Еленою) та Марселою Портер, наймолодшою, яка залишиться не заміжньою.

❖ Чи відомо Вам про родичів в сучасній Україні?

Ми думаємо, що, залишившись у Кременчуці, батько Берти та брати та сестри, про їх долю яких ми не знаємо, цілком могли мати нащадків. Щодо катеринославських Портерів – ми не знаємо, чи було більше родичів.

❖ Зберігаєте або пам'ятаєте будь-які традиції?

Ми вирости дуже близькими з нашими бабусею та дідусем, Бертою та Маурісіо, які говорили мовою, яку називали "російською" (ми не знаємо, чи це була українська) та їдишем. Хоча вони не вчили нас своїх мов, у кожному реченні було слово на їдиш. Однак, як і за їжею, не завжди легко визначити, хто був євреєм, а хто росіянином.

Наша сім'я виросла навколо друкарні, яка видавала аргентинських авторів, як це можна переконатись, просто пошукавши в Google інформацію про "Talleres Gráficas Porter Hnos". У цій друкарні видавались книги багатьох письменників, як із групи Флорида, так і з "Боедо", друкували журнал "Мартін Фієро". Там Гектор Педро Бломберг викладав англійську мову. Там мешкав Сесар Тьемпо, старший за Хуліо Портера на 10 років.

Не просто їжа, а література (Шолем-Алейхем був другом сім'ї) та поезія, а також музика. Ми вирости в українському єврейському середовищі, і це стало нашою спадщиною.

❖ Чи є українські звичаї, які пов'язують Вас з Вашими предками?

Ми не вміємо відрізняти українські звичаї від єврейських. Наша сім'я не дотримувалась релігійної церемонії, а скоріше ми відносимось до типу іммігрантів, який хоче і прагне пристосуватися до нової реальності. Ми бачили свого діда Маурісіо більше як гаучо, ніж як українця. Однак присутність сільських, єврейських особистостей була дуже помітною і у нашому дитинстві та юності.

❖ Чи бажаєте поділитися спогадами, які пов'язують Вас з Україною?

Берта та Каталіна
Ліфшиць

Маурісіо Портер у
Катеринославі
(Дніпрі)

Фелікс та Маурісіо
Портер

Берта Ліфшиць де Портер з
Ельзою Портер

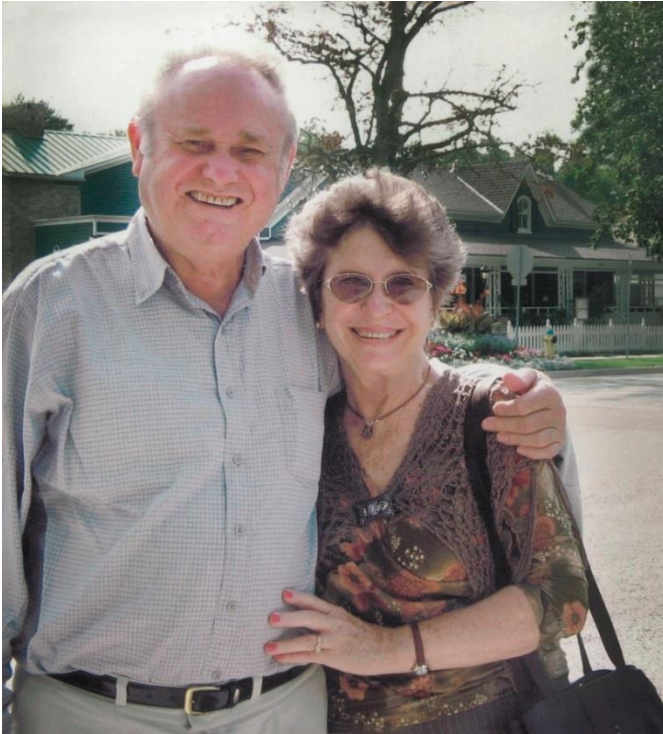

Маурісіо Портер в Буенос-Айресі

❖ Як Ви вважаєте, чи можливо в майбутньому поживати зв'язки із країною ваших предків?

Ми дуже хотіли б пізнати міста, де народились і жили наші бабусі та дідусі. Хоча час і війни багато чого стерли, було б чудово мати змогу познайомитися з регіоном, подихати тим повітрям, побачити краєвиди, пізнати смаки та все, що зараз для нас є образами, які народилися з розповідей наших бабусі та дідуся: річка, фрукти, дерева – все це.

МІГЕЛЬ ХОСЕ ГЕРУЛА*

**Пан Мігель Хосе Герула з дружиною пані
Селією Норою Глінкою**

почали висаджувати перші гектари маєте в районі "La 70" – дуже близько до міста Сан-Хосе, там же, де сьогодні знаходиться агропромисловий комплекс.

Щоб стати виробниками маєте їм довелося пройти роки зусиль і труднощів, прокладаючи дороги у цій місцевості та розвиваючи залізницю, яку було прокладено до Місьйонес.

На той час батьки "Мігеліто", Базіліо Герула та Росаріо Бресіскі приєднуються до цієї роботи. І нарешті, до сімейної справи залучається Мігель Хосе, найстарший із трьох братів, який народився 1 червня 1936 року.

* Уривок із книги "Наші люди: історія українських нащадків" журналіста українського походження з провінції Місьйонес Хорхе Баланді. За редакцією видавництва Національного університету Місьйонес. Посадас, 2016.

БІЗНЕСМЕН ТА МЕР

Пан Мігель Хосе Герула – процвітаючий підприємець-виробник маєте, який із особливим успіхом зайнявся вирощуванням риби та скотарством. Він не стояв осторонь своєї громади, він був мером свого улюбленого Сан-Хосе та більше двох десятиліть очолював українську громаду.

РОМАНСЕ (роман) сім'ї Герула з маєте починається через кілька років після прибуття до Аргентини Алехо Герули та його сина Мігеля, діда Мігеля Хосе, з села Хотимир, нинішнього Тлумацького району, Івано-Франківської області.

Ще в 1927 році Герули

**село Хотимир, Івано-
Франківської області**

Різним поколінням, згадує Мігель, доводилося долати звичні кризи в цьому секторі: заборони на посадку, збирання врожаю, квоти, низькі ціни та багато інших, які повинні були подолати виробники мате.

“Дідусь посадив, тато щось збільшив, але не набагато, бо в 1936 році можливість робити нові насадження було закрито. Дід показав свою сушильню, яку він зробив разом з моїм батьком, який був муляром – спеціальність, яку згодом він передав й мені”, - додав Мігель.

**Весілля Мігеля Хосе Герули та Селії Нори
Глінки, 12 січня 1962.**

Як він нам розповідає, у 1950 році лише в районі Сан-Хосе в колонії було десятки сушилень, з яких сьогодні залишились лише дві – Романсе та Школи Хентиліні.

У 1957 році пан Мігель проходив військову службу у Гренадерському полку імені генерала Сан-Мартіна.

У 60-х роках проблеми для виробництва мате повернулися: з'являться квоти, заборона збирання врожаю в 66 році, тому ситуація ускладнилася при продажу мате-канчадо (чай мате, який пройшов процес сушіння).

У 1970 році Мігель Хосе задумався про встановлення млина та заснування власної марки. Перший млин він почав будувати майже своїми руками, і в рамках виробництва партії мате-канчадо йому вдалося отримати пакувальну машину.

**Весілля Мігеля Хосе Герули та Селії Нори Глінки
Зліва: Хуана Мазур та Мігель Глінка;
справа Басіліо Герула та Росаріо Бресіскі, 12 січня 1962.**

Yerba Mate **Romance**[®]

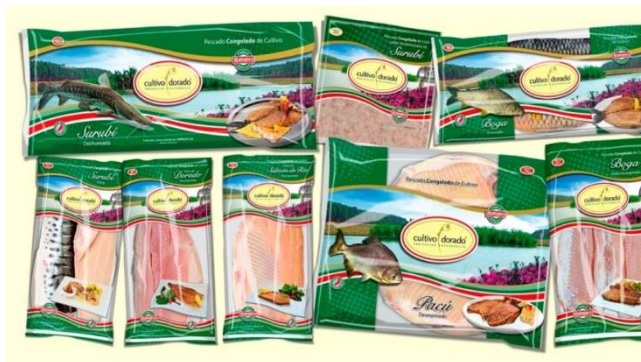
Романс народився в 1976 році, «там ми почали з першого млина, який я зробив особисто із співробітником, Хоноріо Спасюком, хорошим теслярем у цьому районі. Ми проводили збір, обробку та подрібнення, і навіть продавали все самі, і правда я не можу скажитися. Тут, у Місьйонесі, ринок був складним, мате продавався дуже мало або зовсім не продавався, ми поїхали продавати в Чако, Коррієнтес та Формосу з хорошими комерційними представниками», - розповідає пан Мігель.

“Там мате продавалось по чверті кілограму, це те, про що мене просили продавці, і це було більш складним завданням, упаковка до цього ступеня була дуже повільною, але з винахідливістю ми це зробили і за допомогою цього інструменту ми домоглися тріумфу бренду в Ресістенсії, ми виграли той ринок”.

На додаток до мате сім'я, очолювана паном Мігелем, вже у супроводі своїх дітей, також займається вирощуванням риби: розведенням сортів сурубі, бога, дорадо, паку, лосося та інших. Їх продукція успішно продається у Місьйонес та у різних частинах країни. Інша діяльність - тваринництво.

Мате “Romance”

Компанія Cultivo Dorado, що належить Gerula S.A., яка продає паку, бога, тарпон, сурубі, дорадо та річковий лосось

ПОЛІТИК/МЕР

Пан Мігель Хосе Герула розпочав свою політичну діяльність у 60-х роках. Спочатку він був аудитором муніципалітету Сан-Хосе, а згодом був обраний мером містечка.

Пан Мігель нам розповідає:

**Пан Мігель Хосе Герула з
дружиною пані Селією Норою
Глінкою**

“Як ми говорили, ми були радикально народженими, і ми мали поважного друга, доктора Хуан Карлос Герри, відомого адвокат з Посадас. У якийсь момент, коли наші батьки померли, він вирішив для нас деякі проблеми в процесі успадкування об'єктів, зарекомендувавши себе джентльменом і хорошою людиною.

В уряді Маріо Лосади доктор Герра був міністром економіки, і одного разу він зателефонував мені і сказав: "Зараз я той, кому потрібна невеличка послуга, ми хочемо, щоб ви стали аудитором в муніципалітеті", після поганого керівництва, яке прийшло зустріч мера. Я не міг відмовити, тому прийняв з однією умовою: щоб приїхали міністр економіки та міністр уряду (Лілі Гойя), була відкрита актова книга, де було б зазначено, що я

буду нести відповідальність за майбутнє і не братиму до уваги діяльність попередників.

Аудиторство закінчується і призначаються вибори, і вони пропонують мені бути кандидатом. Я пам'ятаю, що під час кампанії приїхав доктор Рікардо Балдін, якого я приймав у своєму домі.

У середині виборчого процесу моя мати занедужала і була госпіталізована до Буенос-Айреса, за тиждень до неділі перед виборами я був з нею там, тож лише в четвер увечері я повернувся додому. Тож я був там у суботу, голосування було проведене у неділю, і близько 20:00 я повернувся до Буенос-Айреса, не знаючи результату. Вранці, прокинувшись, я прочитав одну з газет того часу, і там написано, що в Сан-Хосе, провінція Місьйонес, переміг дон Педро Назарука, житель Сан-Хосе,

який був кандидатом від християнських демократів та мав підтримку хустисьялістів, я не повірив цій інформації, і того ж понеділка я поїхав до міста Ла-Плата до будинку Рікардо Бальдіна, який сказав мені, що насправді я став переможцем у Сан-Хосе з перевагою у 56 голосів.

Ми змогли зробити для міста багато речей, ми домоглися вимощення 23 блоків - нової площі, яку спроектували спеціалісти-інженери. Для проведення робіт нам довелося зняти головну щоглу, що викликало жорстку критику історика Казіано Карвалло в газеті *El Territorio*, який описав мене як держзрадника за те, що я зніс те, що зробили першовідкривачі.

Найголовнішим стало прокладення водогону, питної води для Сан-Хосе. Ми багато працювали, і після трьох переписів ми отримали 100 підписів, необхідних для проекту, багато людей відмовлялись від прогресу, але ми досягли цього, і суттєвим фактом є те, що ми здійснили це коли я вже не був міським головою, а вже носив почесне звання міського голови.

Сім'я Герула (зліва направо):

Мігель Анхель, Грісельда Елізабет, пан Мігель, Марія Сільвія, Оскар Басіліо та пані Селія

Коли відбувся переворот в Онганії, Клаудіо Руле, був міським контролером, він нагадав мені, що я займаюся питаннями води, і сказав, щоб я вирішив це питання. Під час третього перепису, з деякими об'єктами власності сім'ї та друзів, ми здобули 100 підписів, і Сан-Хосе став першим містом, що має проточну та питну воду в провінції Місьйонес.

Це була можливість, коли я побачив що таке людський опортунізм і зрозумів, що мені потрібно вибирати між тим, чи бути політиком чи бізнесменом, і я обрав бути бізнесменом”.

ЙОГО ДИТИНСТВО, ОСВІТА

Тоді дуже відома і багатолюдна Школа 70 міста Сан-Хосе прихистила і маленького Мігеля Хосе. З першого по четвертий клас він навчався там, з інтервалом у третьому, коли він ходив до школи в селі. П'ятий і шостий клас він закінчив у Колегіо Хентіліні.

Мігель згадує: *“Школу 70 побудував мій дідусь, на фасаді його ініціали, М.Г. (Мігель Герула), а також він побудував пошту Сан-Хосе. У школі 70 навчалося 400 учнів”.*

Слід також зазначити, що пан Мігель навчався у Торговій школі в Посадас, де здобув спеціальність комерційного експерта як найкращий студент, знаменосець із середнім показником 10 та ідеальною відвідуваністю.

Онуки пана Мігеля та пані Селії: Тісіана, Сантіно та Франческо

Коли у нього було все готове до вступу в університет Ла-Плати, де він хотів вивчати економіку, його батько захворів, і батьки повідомили, що не можуть собі дозволити оплату синового навчання, тому *“я залишився з ними і допоміг своїм братам вчитися”*, розповідає пан Мігель.

УКРАЇНСЬКА ГРОМАДА

Пан Мігель та його родина завжди були уважними до розвитку громади українських нащадків в регіоні. Його бабуся і дідусь разом з іншими сім'ями були засновниками церкви Сан-Хосе.

Він був президентом громади українців та їх нащадків разом із Українською католицькою церквою понад 20 років; він завжди заохочував хід виборів, як у храмі, так і в парафіяльній залі. Так само він сприяв культурній діяльності, серед них група фольклорних танців парафії.

Його дружина "Челою", супутниця всього його життя, завжди присутня на заходах громади, будь то в її місті, в Апостолесі, Посадас чи Обері.

ДЕЯКІ ДУМКИ

“Хоча це були важкі часи, у політиці мені пощастило, вона дала мені багато друзів, і це допомогло мені накопичувати досвід”.

“Очікування були досягнуті, за допомогою сім’ї, моєї дружини, моїх дітей, я думаю, що я це здійснив, але завжди треба працювати не покладаючи рук, продовжуючи працювати, можливо, сповільнюючи ритм, але знаючи завжди, що час розставить все по своїх місцях”.

Вже у свої 84 роки пан Мігель Хосе Герула ніколи не забував свого походження та зусиль першопрохідників, він із любов’ю згадує свого діда та батька, які вказали йому шлях; сьогодні він продовжує додавати, працювати, розробляти та керувати побудовою нових досягнень, ніби продовжуючи жити свій роман з життям.

СІМ'Я ГЕРУЛА

Прадідусь: Алехо Герула. Він прибув з України в 1901 році разом із сином Мігелем.

Бабусі та дідусі: Мігель Герула та Каталіна Карабін.

Батьки: Базіліо Герула та Росаріо Бресіскі.

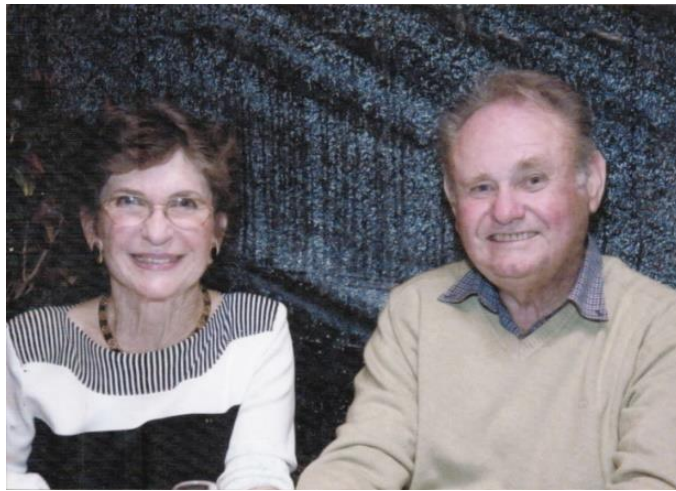
Брати: Каталіна та Хуан Пабло.

Дружина: Селія “Чела” Глінка, одружені з 12 січня 1962 року.

Діти: Оскар Базіліо, Мігель Анхель, Марія Сільвія та Грисельда Елізабет.

**Онуки пана Мігеля та пані Селії:
Тісіана, Сантіно та Франческо**

**Пан Мігель Хосе Герула з
дружиною пані Селією Норою
Глінкою**

**Сім'я Герула (зліва
направо):**

**Мігель Анхель,
Грісельда Елізабет,
пан Мігель, Марія
Сільвія, Оскар
Басіліо та пані Селія**

Вшановуючи пам'ять ВОЛОДИМИРА КАПЛУНА

**Володимир Каплун в Обера,
Міс'йонес.**

з цієї трибуни або з Головного осередку громади відчуваємо себе зобов'язаними розповісти про цю особистість хоча насправді нам дуже приємно публікувати ці спогади.

Він був патріотом, оскільки входив до складу Першої дивізії Української національної армії (УНА) або Української Девізії Галичини.

Львівська область

*Редактор, вихідні матеріали, переклад Др. Ярема
Тауридзький,
Фото Марія Сесілія Головач та Марія Елена
Крижановська,
Подяка отцю Назарію Кацаку за надіслані фото.*

*/1-10-1910, село Криве, Радехівського
району, Львівської області - + 16-07-
2003, місто Обера, провінція
Міс'йонес, Аргентина/*

Для тих, хто має хорошу пам'ять, хоча насправді постать цього великого художника, поета, гумориста, художника-графіка, музиканта тощо ... ніколи не може залишитися непоміченою чи забутою в Аргентині, а чому б і не у світі, тому ми пам'ятатимемо нині, Володимир Каплун, він був визначною постаттю, ми в цьому не сумніваємось.

Але він був одним з тих, визначних особистостей, які є далекими слави, ми б сказали, про нього дуже рідко згадували, тому ми,

Вже у таборах для військовополонених Володимир Каплун був редактором гумористичного журналу «Оса», спочатку у таборах у Ріміні (Італія), а потім в Лондоні.

**Викладачі української школи (Рідна школа)
Володимир Каплун та отець Микола Мілуз
(Українська православна церква)**

Він публікував свої роботи під псевдонімом «Фед Юшка», і, отже, він був автором незліченної кількості графіки, картин, мультфільмів та гуморесок у пресі того часу публікацій, що розповсюджувались по таборах для військовополонених, в якому були українські солдати, серед них і В. Каплун.

І ці газети, оскільки їх було декілька, що розповсюджувались по таборах, набули такої популярності, що тираж багатьох із них склав 1000 примірників, і саме про це повідомляється в номері 7 від 29.06.1947 р. журналу гумор "Оса", який зберігається в архіві музею-бібліотеки Тараса Шевченка Спільки українців Великобританії, в якому також згадується друкарня, яку він називав у "себе на колінах". Тому Володимир Каплун був гумористом від природи! Доробок В. Каплуна призвів до того, що його в 1947 р. запросили в Лондон редактором газети яка видавалася у будівлі і писалася за столом, більш не "на колінах" як газета "Оса".

Вже мешкаючи в Аргентинській Республіці, Володимир Каплун співпрацював з журналом «Мітла», який видавав редактор Х. Середяк, зокрема він відповідав за графіку популярного журналу про гумор.

**Капела бандуристів імені Тараса Шевченка,
диригент Базіліо Качурак, у центрі - Володимир
Каплун**

Він був членом Українського культурного товариства «Просвіта» осередку «Льявальоль», був членом театральних колективів не лише як художник, але і як автор робіт. Він декламував вірші (у цій статті ми опублікуємо його поезію двома мовами), був інструктором у дитячих таборах, організованих товариством, був частиною Капели бандуристів імені Тараса Шевченка під керівництвом маестро Василя Качурака. Він писав для Спільноти Української Молоді та брав активну участь у таборах із творами свого авторства.

Українська пошта вшановуючи 100-у річницю смерті Лесі Українки використала портрет Лесі Українки роботи художника-графіка та живописця Володимира Каплуна, а також використала декоративні елементи його авторства. Очевидно, цей твір був його шедевром за життя і передбачається, що його використовуватимуть до іншого ювілею великої української поетеси.

В останні роки життя він провів в Обері, провінція Місьйонес, малюючи фрески греко-католицької церкви в місті, тим самим вінчаючи свою велику роботу як живописця.

Дуже ймовірно, і ми це знаємо, що цим нагадуванням ми жодним чином не вичерпали історію довгої і плідної кар'єри цього майстра гумору, художника, графіка і багатогранної особистості, яким був Володимир Каплун, однак ми знаємо, що це скромний внесок не забудеться.

Володимир Каплун із його живописом в українській церкві в Обері, провінція Місьйонес.

**Українська церква в Обері, Місьйонес.
Картина Володимира Каплуна.**

ПОЕЗІЯ ВОЛОДИМИРА КАПЛУНА

РІДНА МОВО!

(Українським дітям)
/Володимир Каплун/
Українська рідна мово, -
Найцінніший Божий дар.!
До тебе в моєму серці –
Любови неугасний жар
Все тобою дорожили
Славні прадіди і діди
Я без тебе, рідна мово,
Як та риба – без води.!
Монте Гранде
28. 12. 1975

Молитва

Боже.Отче, глянь на діти,
на дрібненькі твої квіти
дай нам сили і охоти
до науки до роби

Щоб рослими здоровенькі
на потіху тата
і на славу Батьківщині
нашій любі Україні!

(Переклад та адаптація поезії Др. Ярема Тауридзький)

Особлива подяка

Народному депутату України, пану Святославу Юрашу

Дякуємо за співпрацю у підготовці цього номера

Ліліані Портер

сім'ї Герула

Едуардо Маркесіні Пена

Едуардо Маркесіні

Хорхе Баланді

Олегу Яхну

Пабло Гольдшмідту

отцю Назарію Кащаку

Марії Сесілії Головач та Марії Елені Крижановській

Др. Яремі Таурідзькому

Команді Посольства Аргентини в Україні

Алехандрі Василик

Лесі Мілютенко